

Kozma László

A Hargita fenyőfája

Csodafa nő fönt a sziklán,
Lombját, amely sose veszti
Óvó ágát, roppant ágát
Népe fölé kiterjeszti.

Nem törődik — szél cibálja,
Villám vágja, vihar zúzza,
Meg se rezdül roppant árnya,
Kettős törzssel kihajt újra.

S kik messzire elindultak,
Hazatértük egyre várja,
Kéklő harmat-könnyet hullat
A Hargita fenyőfája.

Kiss Székely Zoltán

Palotailva alatt a Maros

Vízparti emlék izzik fel az augusztusi nyárban.
Széttértett, agyonhasznált pokrócok. Szék sincs, se asztal.
Agygörcsömmel a fűzfabokor alatt keresek menedéket.
Homályosan látszik ide a Sólyomszikla.
A július kegyetlen fényessége szemhéjam alatt. Édes
kissé riadt, kissé rosszalló arca, fekete ruhája
öcsém gyászát takarja. Én meg színes nyári kartonruhában.
Korhadt deszkafalak a pionírtábor helyén. Süket csend.

Aztán a Füles keresztretjtvényei. Hogy szerette Édes!
Soha nem a hosszú megfejtéssor az érdekes, minden
